

FDB

Een ongewassen man langs de kant van de weg

Lucas Van den Eynde en Tania Van der Sanden staan in het collectief geheugen gegript als Bucky en Linda uit *Het Eiland*. Ook in *In de Gloria* speelden ze zij aan zij. Met *Onze Koer* staan ze nu ook samen op de planken met een liefdesverhaal.

Van der Sanden en Van den Eynde, respectievelijk Veerle en Etiene, komen elkaar tegen aan een verlaten, onbested bushokje. Hij: ongewassen, geïsoleerd en wanhopig verliet op een collega die hij niet kan krijgen, zij: net een mislukte huwelijk achter de rug en opgedaald met spijt, schuldgevoel en een snovalling.

Alsof het zo moet zijn, vinden de twee elkaar. Een flirterige dialoog volgt. De twee polsen met zulke omslachtige voorzichtigheid naar de interesse van de ander dat *In de Gloria* nooit ver weg is. Zo is er de droge manier waarop Veerle over haar huwelijksdag vertelt en er een anekdote bij sleurt over een al te hongeriige *sauzière*. Of Etiene die stellig declareert dat "het hetzelfde is om je aan een vrouw te binden als om aan een mossel vragen om zijn schelp uit te trekken."

Als dit stuk in primetime was uitgezonden, werden er gegarandeerd gretig onliners gedeeld op de sociale media.

Toch blijft het stuk, dat lineair en chronologisch wordt verteld, lang niet altijd even komisch als

de openingscène. Veerle en Etiene kiezen voor elkaar, kopen een huis en voeden samen een kind op. En dat loopt niet van een leien dakje. De dialogen, Van den Eynde en Van der Sanden op het lijf geschreven door Peter De Graef, blijven geraffineerd, maar zo grappig als die eerste scène wordt het niet meer. Jammer ook dat het kind, 'onze Koer' uit de titel, per se een stem en een silhouet moet krijgen. De acteurs zijn sterk genoeg om het stuk over de strubelingen met elkaar en met hun oogappel te dragen zonder dat daar een geluidsband van een huilend kind bij hoeft.

Tussen de tijdsprongen in krijgt het publiek korte politieke beschouwingen voorgeschoteld. Nu eens over rechts, dan weer over links. Die lijken vrij algemeen en los te staan van wat er zich tussen Veerle en Etiene afspeelt. Pas op het einde kom je er als toeschouwer achter waar die stukjes de voorbode van zijn. Verrassend. Choquerend. En je wordt meteen aan het denken gezet over hoe bepalend de omstandigheden waarin iemand opgroeit kunnen zijn.

Knap werk. Van den Eynde en Van der Sanden mogen gerust meer samen op een tandem kruipen. Maar laat hen dan wel de lineaire vertelling openbreken en geef hen, naast de types waar we hen al van kennen, rollen waar nog iets meer vlees aan zit. (Magali Degrande)